

Cartea lui Daniel – Numărul o sută șase

Dezvăluirea judecății: de la 11 septembrie la Legea duminicală – o analiză profetică

Jeff Pippenger
2024-02-29

Judecata de cercetare a celor vii a început la 11 septembrie 2001, iar judecata executivă începe la legea duminicală care urmează să vină în curând. Aceste două perioade de judecată reprezintă lucrarea solului care pregătește calea pentru al treilea Sol al Legământului și pentru al treilea Ilie, ceea ce constituie încheierea solului Ilie care a început în istoria millerită.

În Hristos, în împlinirea Sa ca Sol al Legământului, El a curățit de două ori templul literal pământesc, care preînchipuia trupul Său și templul Său spiritual. Templul Său literal pământesc a început ca templul Cortului din pustie, apoi ca templul lui Solomon, apoi ca templul care a fost reconstruit după cei șaptezeci de ani de captivitate în Babilon, și același templu după un proiect de remodelare de patruzeci și șase de ani dus la îndeplinire de Irod.

Prezența fizică a lui Dumnezeu a binecuvântat Templul Cortului și templul lui Solomon, dar nu și templul care a fost reconstruit după robie; însă acel templu refăcut a fost binecuvântat de prezența fizică a lui Hristos. În istoria templului refăcut de Irod, Hristos a curățit templul de două ori, în împlinirea capitolului trei din Maleahi. La prima curățire, Hristos a identificat templul drept casa Tatălui Său, dar la ultima curățire a templului, Hristos l-a identificat drept casa iudeilor.

În istoria milițiilor, Hristos a ridicat un templu spiritual în patruzeci și șase de ani, din 1798 până în 1844. La 22 octombrie 1844, în împlinirea capitolului trei din Maleahi, El a venit deodată la templul Său, curățindu-le astfel pe fecioarele nechibzuite. Apoi a venit ca al treilea înger pentru a împlini a doua și ultima curățire, dar, asemenea începutului Israelului antic, Israelul modern a fost lipsit de credința necesară pentru a încheia lucrarea.

La 11 septembrie 2001, Hristos S-a întors pentru a împlini a doua curățire a templului, care se realizează atunci când fecioarele neînțelepte sunt curățite la legea duminicală care va veni curând, când ele se trezesc la realitatea că nu înțeleg sporirea cunoștinței care a fost desigilată în 1989. Acea sporire a cunoștinței reprezintă solia ploii târzii, care este solia Strigătului de la Miezul Noptii atunci când este așezată în contextul parabolei celor zece fecioare. Solia ultimelor șase versete din Daniel unsprezece, care a fost desigilată la vremea sfârșitului în 1989, este reprezentată în versetul patruzeci și patru al acelor versete ca „vești de la răsărit și de la miazănoapte.”

Mesajul ploii târzii este mesajul Strigătului de la Miezul Noptii și este mesajul răsăritului și al miazănoaptei. Răsăritul și miazănoaptea reprezintă islamul și, respectiv, papalitatea, iar ca mesaj ele reprezintă mesajul care este contrafăcut de adventismul laodicean între 11 septembrie 2001 și legea duminicală care va veni în curând. Data de 11 septembrie 2001 reprezintă islamul (răsăritul), iar legea duminicală reprezintă semnul fiarei (miazănoaptea).

Patul morții pentru adventismul laodicean este reprezentat între acele două repere, așa cum este prefigurată de moartea prorocului neascultător între măgar și leu. Patul morții pentru aceia care primesc semnul fiarei este reprezentat de „veștile de la răsărit și de la miazănoapte”, care înfurie puterea papală și declanșează persecuția finală a poporului lui Dumnezeu. Solia aceea începe la legea duminicală care urmează să vină curând în Statele Unite, care este locul și totodată momentul în care Islamul celei de-a treia Vai lovește pe neașteptate. Acel atac neașteptat produce ruină națională și mânie neamurilor, oferind astfel imboldul economic și politic pentru a aduce toate națiunile împreună împotriva Islamului, sub auspiciile întregitei uniri a balaurului, a fiarei și a prorocului mincinos.

În istoria reprezentată de al treilea Ilie, mesajul care identifică al treilea Vai îi înștiințează pe balaur, pe fiară și pe prorocul mincinos că islamul este unealta de judecată pe care Dumnezeu o folosește pentru a-i pedepsi pe oameni pentru închinarea la semnul papal al autorității. Așa cum este cazul cu cele trei Rome, cele trei Babiloane, cei trei Ilie și cei trei soli care pregătesc calea, al treilea Vai este întemeiat prin aplicarea întregitei a celor trei Vai.

Și am văzut și am auzit un înger zburând prin mijlocul cerului și zicând cu glas tare: Vai, vai, vai de locuitorii pământului, din pricina celorlalte sunete ale trâmbiței celor trei îngeri care încă mai au să sune! Apocalipsa 8:13.

Soră White a aprobat în mod profund cartea lui Smith, Daniel și Apocalipsa, arătând că fiecare adventist de ziua a șaptea ar trebui să dețină această carte, deși ea nu a exprimat aceasta atât de direct precum tocmai am scris eu, însă acest fapt este prezent în aprobarea ei.

“Domnul cheamă lucrători să intre în câmpul colportajului, pentru ca cărțile care conțin lumina adevărului prezent să poată fi răspândite. Oamenii din lume trebuie să știe că semnele timpului se împlinesc. Duceți-le cărțile care îi vor lumina. Daniel and Revelation, The Great Controversy, Patriarchs and Prophets și The Desire of Ages trebuie să meargă acum în lume. Marea învățătură cuprinsă în Daniel and Revelation a fost citită cu viu interes de mulți în Australia. Această carte a fost mijlocul prin care multe suflete prețioase au ajuns la cunoașterea adevărului. Tot ce se poate face ar trebui făcut pentru a răspândi Thoughts on Daniel and the Revelation. Nu cunosc nicio altă carte care să-i poată lua locul. Ea este mâna de ajutor a lui Dumnezeu.”

„Cei care sunt de multă vreme în adevăr dorm. Ei trebuie să fie sfințiți prin Duhul Sfânt. Solia celui de-al treilea înger trebuie să fie proclamată cu glas tare. Înaintea noastră stau chestiuni de o importanță copleșitoare. Nu avem timp de pierdut. Dumnezeu să nu îngăduie să lăsăm ca lucrurile mărunte să eclipseze lumina care ar trebui să fie dată lumii.” Manuscript Releases, volumul 21, 444.

Cartea pe care au respins-o și cei care au respins perspectiva millerită asupra „jertfei necurmăte” din cartea lui Daniel a fost identificată drept „mâna de ajutor a lui Dumnezeu”. Dacă poporului lui Dumnezeu i s-a încredințat responsabilitatea de a răspândi cărțile menționate în citatul anterior, aceasta înseamnă că poporul lui Dumnezeu ar trebui să dețină el însuși cartea. Cartea a constituit ținta atacului din partea celor care promovau perspectiva „nouă” asupra „jertfei necurmăte” din

cartea lui Daniel, deoarece era cartea pe care doreau s-o rescrie și din care să înlătore perspectiva corectă asupra „jertfei necurmate”.

जब ससिटर व्हाइट ने दानयियेल की पुस्तक में “दैनिकि” के संबंध में हुए वदिरोह के दो प्रमुख नेताओं का उल्लेख किया, तब वह प्रायः यह इंगति करती थी कि उनमें (प्रेसकॉट और डैनएिल्स में) “कारण से परिणाम तक तर्क करने” की क्षमता नहीं थी। लाओदीकिया के एडवेंटिस्टों के ऐतिहासिक पुनरीक्षणवादी भी उसी समस्या से ग्रस्त प्रतीत होते हैं।

Abagabo bakomeye, mu mateka yose y'ubwigomeke kuva mu mwaka wa 1888 gukomeza, hari igihe runaka mu bunararibonye bwabo bwite bemeye inyigisho y'ibinyoma yerekeye “iby’iteka.” Ubugomeke bwabo bwari “ingaruka,” kandi ugusobanukirwa nabi “iby’iteka” kwari “impamvu.” Abavugurura b’Abadivantisiti b’i Lawodikiya bayobya abatize kugira ngo bemere ko abo bigometse bo mu mateka y’Abadivantisiti, mu by’ukuri, batari mu bugomeke, nubwo ubuhamya bwabo bwavuguruwe butigera bushyigikirwa n’ubuhamya bwa Bibiliya n’Umwuka w’Ubuhanuzi. Kubera ko batabona “ingaruka” nk’ubwigomeke, bafunga uburyo bwo gushaka “impamvu.”

Așa cum pasărea rătăcește, și rândunica zboară încoace și încolo, tot astfel blestemul fără pricină nu va veni. Proverbe 22:6.

Poporul lui Dumnezeu trebuie să recunoască răzvrătirea, iar când o recunoaște, trebuie să caute cauza ei. Apoi trebuie să înlătore cauza. În pasajul următor, sora White comentează asupra istorisirii lui Acan.

„Mi s-a arătat că Dumnezeu ilustrează aici felul în care privește păcatul între cei care mărturisesc că sunt poporul Său păzitor al poruncilor. Aceia pe care El i-a onorat în mod deosebit, îngăduindu-le să fie martori ai manifestărilor remarcabile ale puterii Sale, asemenea vechiului Israel, și care chiar și atunci se încumetă să nesocotească îndrumările Sale lămurite, vor fi obiecte ale mâniei Sale. El vrea să-Și învețe poporul că neascultarea și păcatul Îi sunt nespuse de ofensatoare și nu trebuie privite cu ușurință. El ne arată că, atunci când poporul Său este găsit în păcat, ei trebuie îndată să ia măsuri hotărâte pentru a îndepărta păcatul din mijlocul lor, pentru ca dezaprobarea Sa să nu rămână asupra lor tuturor. Dar, dacă păcatele poporului sunt trecute cu vederea de cei aflați în poziții de răspundere, dezaprobarea Sa va fi asupra lor, iar poporul lui Dumnezeu, ca trup, va fi socotit răspunzător pentru acele păcate. În felul în care S-a purtat cu poporul Său în trecut, Domnul arată necesitatea curățirii bisericii de rele. Un singur păcătos poate răspândi întuneric care să excludă lumina lui Dumnezeu din întreaga adunare. Când poporul își dă seama că întunericul se așterne asupra lui și nu cunoaște cauza, trebuie să-L caute pe Dumnezeu cu stăruință, în mare smerenie și umilire de sine, până când relele care întristează Duhul Său sunt cercetate și îndepărtate.

„Predrasuda koja je nastala protiv nas zato što smo ukoravali nepravde za koje mi je Bog pokazao da postoje, i povik koji se podigao o grubosti i strogosti, nepravedni su. Bog nam nalaže da govorimo, i mi nećemo šutjeti. Ako su među Njegovim narodom očite nepravde, a sluge Božje prolaze pokraj njih ravnodušno, one time praktično podupiru i opravdavaju grešnika, te su jednako krive i isto će tako sigurno primiti nezadovoljstvo Božje; jer će biti pozvane na odgovornost za grijehe krivaca. U viđenju mi je ukazano na mnoge slučajeve u kojima je nezadovoljstvo Božje bilo navučeno zbog zanemarivanja Njegovih slugu da se

pozabave nepravdama i grijesima koji su postojali među njima. Oni koji su opravdavali te nepravde narod je smatrao vrlo ljubaznima i prijaznima po naravi, jednostavno zato što su izbjegavali izvršiti jasnu biblijsku dužnost. Taj zadatak nije bio ugodan njihovim osjećajima; stoga su ga izbjegavali.” Testimonies, sv. 3, 265.

Istoriile conducătorilor care s-au răzvrătit în adventism mărturisesc faptul că unul dintre pașii care se observă aproape întotdeauna în răzvrătirea lor este acela că, la un moment dat în experiența lor personală, au acceptat concepția falsă despre „necurmata”. Fiind spus aceasta, cartea lui Smith, deși nu este inspirată și conține unele probleme doctrinare, oferă totuși o prezentare excelentă a înțelegerii pionierilor asupra capitolelor opt și nouă din Apocalipsa, unde vedem expusă istoria profetică a primelor șase trâmbițe. Ne vom referi la comentariul lui Smith din cartea sa, Daniel and Revelation, pe măsură ce începem să luăm în considerare întreita aplicație a celor trei Vaiuri.

Soră White ne informează că lui William Miller i-a fost dată o mare lumină asupra cărții Apocalipsei, însă înțelegerea sa asupra capitolelor treisprezece și șaisprezece până la optsprezece a fost greșită, deoarece se afla într-un punct de observație istoric greșit pentru a vedea că există trei puteri pustiitoare, și nu două. Marea sa lumină era asupra capitolelor doi până la nouă din Apocalipsa.

„Predicatorii și oamenii au privit cartea Apocalipsei ca fiind tainică și de mai puțină importanță decât alte părți ale Sfințelor Scripturi. Dar am văzut că această carte este într-adevăr o descoperire dată spre folosul deosebit al acelor care aveau să trăiască în zilele de pe urmă, pentru a-i călăuzi în a-și stabili adevărata lor poziție și datoria lor. Dumnezeu a îndreptat mintea lui William Miller către profeții și i-a dat o mare lumină asupra cărții Apocalipsei.” Early Writings, 231.

Miller a prezentat înțelegerea sa asupra bisericilor, peceților, trâmbițelor și potirelor după cum urmează.

„Cele șapte biserici din Asia sunt o istorie a Bisericii lui Hristos în cele șapte forme ale ei, în toate meandrele și cotiturile ei, în toată prosperitatea și adversitatea ei, din zilele apostolilor până la sfârșitul lumii. Cele șapte peceți sunt o istorie a lucrărilor puterilor și ale împăraților pământului asupra Bisericii și a ocrotirii de către Dumnezeu a poporului Său în același timp. Cele șapte trâmbițe sunt o istorie a șapte judecăți deosebite și grele trimise asupra pământului, sau asupra împărăției romane. Iar cele șapte potire sunt cele șapte plăgi din urmă trimise asupra Romei papale. Împletite cu acestea sunt multe alte evenimente, țesute înăuntru ca niște râuri afluate, și umplând marele fluviu al profeției, până când întregul se sfârșește pentru noi în oceanul eternității.”

„Aceasta, pentru mine, este structura profeției lui Ioan din cartea Apocalipsa. Iar omul care dorește să înțeleagă această carte trebuie să aibă o cunoaștere temeinică a altor părți ale Cuvântului lui Dumnezeu. Figurile și metaforele folosite în această profeție nu sunt toate explicate în ea însăși, ci trebuie să fie găsite la alți profeți și explicate în alte pasaje ale Scripturii. Prin urmare, este evident că Dumnezeu a rânduit studiul întregului, chiar și pentru a dobândi o cunoaștere clară a oricărei părți.” William Miller, Miller’s Lectures, volumul 2, prelegerea 12, 178.

Așa cum al treilea sol, care pregătește calea pentru Solul Legământului, reprezintă istoria internă a judecății bisericii, în contrast cu al treilea Ilie, care reprezintă o istorie externă în judecata Babilonului modern, înțelegerea pionieră a bisericilor și a pecetilor a identificat aceeași mărturie internă-externă.

„Pecetile sunt aduse în atenția noastră în capitolele 4, 5 și 6 din Apocalipsa. Scenele prezentate sub aceste peceti sunt înfățișate în Apocalipsa 6 și în primul verset din Apocalipsa 8. Ele cuprind, în mod evident, evenimente de care este legată biserica, de la deschiderea acestei dispensațiuni până la venirea lui Hristos.

„În timp ce cele șapte biserici prezintă istoria internă a bisericii, cele șapte peceti aduc în atenție marile evenimente ale istoriei ei externe.” Uriah Smith, *The Biblical Institute*, 253.

Uriah Smith identifica înțelegerea millerită a relației interne și externe a bisericilor, iar James White prezintă o perspectivă asemănătoare în termenii unor istorii paralele.

„Acum am urmărit bisericile, pecetile și fiarele, sau ființele vii, până acolo unde se pot compara ca acoperind aceleași perioade de timp. Pecetile sunt în număr de șapte, iar fiarele numai patru. Și poate că este bine să observăm aici că, la deschiderea celei dintâi, a celei de-a doua, a celei de-a treia și a celei de-a patra peceti, cea dintâi, a doua, a treia și a patra fiară sunt auzite zicând: «Vino și vezi»; dar când sunt deschise a cincea, a șasea și a șaptea pecete, nu se mai aude un asemenea glas. Nici ultimele trei biserici și ultimele trei peceti nu corespund, ca acoperind aceleași perioade de timp, așa cum o fac primele patru biserici și primele patru peceti. Dar, după cum am arătat, bisericile, pecetile și fiarele sunt în acord, acoperind aceleași perioade de timp pe durata a aproape 1800 de ani, până când ajungem cu puțin mai mult de jumătate de secol înainte de timpul prezent.” James White, *Review and Herald*, 12 februarie 1857.

Tocmai am citat trei dintre pionierii principali ai istoriei millerite. Toți trei au susținut concepția corectă cu privire la „necurmata”, și toți au susținut perspectiva de ansamblu asupra bisericilor, pecetilor și trâmbițelor în cadrul adevărului pe care Miller a fost călăuzit să-l înțeleagă și să-l prezinte.

„Când vin oameni care ar vrea să miște un singur țărș sau stâlp din temelie pe care Dumnezeu a așezat-o prin Duhul Său cel Sfânt, bărbații în vârstă care au fost pionieri în lucrarea noastră să vorbească deschis, iar cei care au murit să vorbească și ei prin retipărirea articolelor lor în periodicele noastre. Adunați razele luminii divine pe care Dumnezeu le-a dat, pe măsură ce Și-a condus poporul pas cu pas pe calea adevărului. Acest adevăr va rezista probei timpului și încercării.” *Manuscript Release*, 760, 10.

La 11 septembrie 2001, îngerul cel puternic din capitolul optsprezece al cărții Apocalipsa a coborât și a început lucrarea de a-i conduce înapoi la „cărările cele vechi” din capitolul șase al cărții Ieremia pe aceia care aveau să primească și să mănânce Pâinea care tocmai Se coborâse din cer. Alfa și Omega avea nevoie ca aceia care erau dispuși să se străduiască să fie printre cei o sută patruzeci și patru de mii să vadă că ceea ce L-a adus jos din cer la 11 august 1840 nu a fost pur și simplu o împlinire a unei profeții de timp, ci o împlinire a profeției de timp a celui de-al doilea Vai.

El avea nevoie ca poporul Său să redescopere cărările cele vechi ale istoriei în care ridicase templul milleriților în cei patruzeci și șase de ani de la 1798 la 1844.

Acea istorie fusese acoperită cu moloz și cu monede și nestemate contrafăcute. Acea istorie era întunecată de un mesaj fundamental fals, zidit pe nisip, și nu pe Stânca Veacurilor. Era vorba despre istoria milleriților, istoria în care, așa cum o descrie Petru, milleriții, „care odinioară nu erați un popor”, dar apoi au devenit „poporul lui Dumnezeu”, care fuseseră ridicați și zidiți ca „o casă duhovnicească, o preoție sfântă”. Leul din seminția lui Iuda a coborât la 11 septembrie 2001 și a condus poporul Său din zilele de pe urmă în lucrarea de curățire a „templului” istoriei ridicării templului millerit. Lucrarea aceea fusese preînchipuită printr-o profeție, care prezisese că Domnul avea să ridice un om numit Iosia (care înseamnă temelie lui Dumnezeu).

Atunci când Iosia a fost ridicat spre împlinirea profeției prorocului neascultător, el a început lucrarea de reparare a templului care se afla în ruină. În lucrarea de reparare și curățire a fost descoperit „blestemul lui Moise”, iar când a fost citit înaintea lui Iosia, acesta a adus reformarea lui Iosia. Vom aborda acea profeție în legătură cu redescoperirea „celor șapte vremi”, după 11 septembrie 2001.

Vom începe acel studiu în articolul următor.

„Atâta vreme cât aceia care mărturisesc adevărul îi slujesc lui Satana, umbra lui infernală le va întuneca privirea asupra lui Dumnezeu și a cerului. Ei vor fi asemenea acelor care și-au pierdut dragostea dintâi. Ei nu pot privi realitățile veșnice. Ceea ce Dumnezeu a pregătit pentru noi este reprezentat în Zaharia, capitolele 3 și 4, și 4:12–14: «Și am răspuns din nou și i-am zis: Ce sunt aceste două ramuri de măslin, care, prin cele două țevi de aur, varsă din ele untdelemnul de aur? Și el mi-a răspuns și mi-a zis: Nu știi ce sunt acestea? Și am zis: Nu, domnul meu. Atunci el a zis: Aceștia sunt cei doi unși, care stau înaintea Domnului întregului pământ.»”

„Domnul este plin de resurse. El nu duce lipsă de mijloace. Din pricina lipsei noastre de credință, a alipirii noastre de cele pământești, a vorbirii noastre ieftine, a necredinței noastre, manifestate în conversația noastră, se adună în jurul nostru umbre întunecate. Hristos nu este descoperit, nici în cuvânt, nici în caracter, ca Acela care este cu totul încântător și Cel dintâi între zece mii. Când sufletul se mulțumește să se înalțe spre deșertăciune, Duhul Domnului poate face puțin pentru el. Vederea noastră miopă privește umbra, dar nu poate vedea slava de dincolo. Îngerii țin cele patru vânturi, reprezentate ca un cal mâniat care caută să rupă frâul și să năvălească peste fața întregului pământ, purtând în calea lui distrugere și moarte.

„Să dormim noi chiar pe marginea lumii veșnice? Să fim greoi, reci și morți? O, de am avea în bisericile noastre Duhul și suflarea lui Dumnezeu suflate în poporul Său, pentru ca ei să stea pe picioarele lor și să trăiască. Avem nevoie să vedem că calea este îngustă și poarta strâmtă. Dar, pe măsură ce trecem prin poarta cea strâmtă, lărgimea ei este fără limită.” Manuscript Releases, volumul 20, 216, 217.